

Robert Vannoy, Historia Starego Testamentu, Wykład 14

Rodzaju 4-5 – Kain i Abel

1. Śmierć Abła

Przejdźmy do Księgi Rodzaju 4 i 5. 1. na twojej kartce jest napisane: „Śmierć Abła”. Warto zwrócić uwagę na kilka rzeczy na temat śmierci Abła z Księgi Rodzaju 4. Po pierwsze, pierwsza śmierć następuje w wyniku morderstwa. Bóg powiedział: „Jak zjesz z drzewa, umrzesz” i z pewnością tak się dzieje i to się spełniło, ale dowiadujemy się, że pierwsza śmierć, rzeczywista śmierć, nie była śmiercią naturalną. To było morderstwo, i to nie tylko morderstwo, ale było to zabicie brata. Co gorsza, było to spowodowane nienawiścią, ponieważ ofiara Abła została przyjęta przez Boga, a Kaina nie. Z tego powodu zabija swojego brata. Zatem pierwsza śmierć następuje w wyniku morderstwa w czwartym rozdziale Księgi Rodzaju, we wczesnych wersetach.

2. Ofiary Kaina i Abła

Drugą rzeczą związaną ze śmiercią Abła jest kwestia ofiar składanych w zamian za ofiary oraz pytanie, dlaczego Bóg przyjął ofiarę Abła, a nie Kaina. Nie jestem pewien, czy potrafimy odpowiedzieć na to pytanie w pełni, ale w wersecie 4 znajduje się stwierdzenie: „Abel przyniósł pierwotne stada swojej trzody wraz z tłuszczem z niej, a Pan miał wzgląd na Abła i jego ofiarę, ale na Kaina i jego ofiary nie szanował, a Kain był bardzo zły i jego oblicze posępne. I rzekł Pan do Kaina: Dlaczego się gniewasz? dlaczego twoje oblicze jest pochmurne?” Następnie werset 7, który jest trudnym werselem, mówi: „Jeśli będziesz dobrze czynił, czy nie zostaniesz przyjęty? A jeśli nie będziesz dobrze postępował, grzech czai się u drzwi, a ty będziesz miał jego pragnienia i będziesz nad nim panował. Myślę, że werset 7 wskazuje, że nastawienie jest ważną rzeczą przy składaniu ofiary. „Jeśli dobrze będziesz czynił, czyż i ty nie będziesz przyjęty?”

Jeśli czytasz w Liście do Hebrajczyków 11:4, jest to stwierdzenie często powiązane z tym pytaniem, dlaczego jedno zostało przyjęte, a drugie odrzucone: „Przez wiarę Abel złożył Bogu ofiarę wspanialszą niż Kain, przez co uzyskał świadectwo, że jest sprawiedliwy.” Wielu ma poczucie, że najważniejszą rzeczą odróżniającą te dwie

ofiary nie było to, że Kain przyniósł owoc ziemi, a Abel zwierzę; nie była to różnica w rodzaju przynoszonej ofiary, ale różnica polegała na usposobieniu serca i to przez *wiarę* Abel złożył wspanialszą ofiarę. Drugie pytanie, które często się tu pojawia, brzmi: ile Abel wiedział o tym, jaki konkretny rodzaj ofiary miała zostać złożona lub w ogóle o tym, że ofiara miała zostać złożona? Wcześniej w tekście nie znajdujemy żadnej informacji, która wskazywałaby, że Bóg udzielił jakichkolwiek wskazówek w sprawie ofiary. Pamiętajcie, jak podczas ostatnich zajęć powiedzieliśmy w Księdze Rodzaju 3:21, kiedy płaszcze były wykonane ze skóry, niektórzy uważają, że w tym momencie dokonano ustanowienia ofiary i że zostały w związku z tym wydane pewne instrukcje. Jeśli tak jest, nie jest to powiedziane w tekście, więc staje się to spekulacją. Może coś tam było, a może nie. Jeśli coś w tym było, możliwe, że Abel zastosował się do tej instrukcji, a Kain nie, ale jak widać, cała ta konstrukcja jest dość spekulacyjna.

Warfield o Ofierze Kaina – Piular kontra Dar

W dyskusji BB Warfielda, która znajduje się w Twojej bibliografii, obok ostatniego wpisu na stronie 9, znajduje się artykuł zatytułowany „Chrystus naszą ofiarą” – jest on zawarty w tomie esejów zatytułowanym „Podstawy biblijne”, strony 167-169. To nie jest cały artykuł, ale tam, gdzie omawia ten konkretny tekst, znajduje się interesująca dyskusja na temat ofiary Kaina i Abła. Pozwólcie, że przeczytam tutaj jakiś akapit. W swoich komentarzach na temat tego, co działo się tutaj, w 4. rozdziale Księgi Rodzaju, mówi: „Nie można czytać zbyt wiele między wierszami, aby przypuszczać, że narracja w czwartym rozdziale Księgi Rodzaju ma z jednej strony na celu opisanie pochodzenia ofiar. z drugiej strony rozróżnienie dwóch koncepcji ofiary i wskazanie, że Jehowa preferuje jedną, a nie drugą. Te dwie koncepcje to w skrócie te, które stały się znane odpowiednio jako teoria pikularna i teoria symboliczna lub teoria daru. Teoria Piakularna ma związek z ideą konieczności odpokutowania za grzechy lub konieczności odpokutowania, podczas gdy teoria daru lub teoria symboliczna jest w dużym stopniu, jak sama nazwa wskazuje: darem danym Bogu. Jednak szczególne ma to związek z ideą, że Bóg potrzebuje zadośćuczynienia za swą sprawiedliwość, prześlągania za grzechy”.

Mówi też, że w grę wchodzi prawdopodobnie dwie koncepcje poświęcenia. Mówi: „Z tego punktu widzenia nie powinniśmy przypuszczać, że Kain i Abel po prostu przynieśli Panu dar z otrzymanego wzrostu, aby w ten sposób potwierdzić zwierzchnictwo Jehowy oraz wyrazić Mu podporządkowanie i posłuszeństwo; i że to tylko przypadek, że ofiara Kaina, jako ofiara rolnika, składała się z owoców ziemi, podczas gdy ofiara Abła, jako ofiara pasterza, składała się z pierwotnych stad. Nie ma oczywistego powodu, dla którego Jehowa miałby preferować baranka od snopka pszenicy. Różnica z pewnością sięga głębiej, gdyż to „przez *wiarę*” Abel złożył Bogu lepszą ofiarę niż Kain, co zdaje się sugerować, że najwyższej doskonałości jego ofiary nie należy szukać w samej naturze oferowanej rzeczy, ale w postawie oferenta. Wydaje się, że sugeruje się, że ofiara Kaina była aktem zwykłego hołdu; Abel ucieleśniał poczucie grzechu, to jest obrazowe, akt skruchy, wołanie o pomoc, prośbę o przebaczenie. Jednym słowem” i oto proste przedstawienie stanowiska Warfielda w tej kwestii: „Jednym słowem Kain przyszedł do Pana z ofiarą w rękę i teorią hołdu dotyczącą ofiary w swoim umyśle. Abel z ofiarą w rękę i cudowną teorią ofiary w swoim sercu. I dlatego Jehowa szanował ofiarę Abła, a nie Kaina”.

Jego końcowe stwierdzenie brzmi: „Jeśli tak, choć możemy powiedzieć, że ofiara została wymyślona przez człowieka, musimy również powiedzieć, że przez ten akt, ofiara szczególnie została ustanowiona przez Boga. W innym ujęciu ofiara może reprezentować dotarcie człowieka do Boga; w swej szczególnej koncepcji przedstawia zniżanie się Boga do człowieka. Zasadnicza różnica polega na tym, że w jednym przypadku ofiara opiera się na świadomości grzechu i odnosi się do przywrócenia winnego człowieka do łaski potępiającego Boga. W drugim stoi poza wszelkim związkiem z grzechem i odnosi się jedynie do wyrażania właściwej postawy szacunku, jaką stworzenie powinno zachować wobec swego Stwórcy i Władcy”.

Podejście Johna Murraya do 4. rozdziału Księgi Rodzaju „Większa doskonała ofiara”

To staje się nieco spekulatywną kontranalizą tego, co, jak można powiedzieć, dzieje się tutaj, w 4. rozdziale Księgi Rodzaju. Myślę jednak, że pozostajesz w lewo,

ponieważ tekst nie mówi bezpośrednio zająć się problemem, zmagać się z problemem w ten sposób. Myślę, że Warfield ma dość wnikliwą sugestię. Obaj przychodzą z ofiarami, ale z różnymi koncepcjami, a Bóg sankcjonuje jednego, ale nie drugiego. To właśnie mówi Warfield: spektakularny obraz sankcji, które Warfield przypisałby wówczas ofercie Abła.

Myślę, że w zasadzie zaakceptowałbym analizę Warfielda, ale pozwólcie, że przedstawię wam tylko drugą stronę. Wspominałem już wcześniej kilka razy o uwagach Johna Murraya na temat teologii biblijnej. Kiedy przychodzi do tego tekstu, mówi: „Wygląda na to, że różnica w podejściu Boga wynikała nie tylko z postawy Kaina, ale także z rodzaju ofiary, którą przyniósł” – i oto co Warfield mówi, że naprawdę nie ma to żadnego znaczenia. Warfield twierdzi, że cechą wyróżniającą była postawa. Murray mówi, że dobre nastawienie jest ważne, ale jest to rodzaj ofiarowania. Mówi: „mamy wskazówkę, że Bóg objawił wymagania dotyczące oddawania czci, to znaczy zarówno co do samej formy, w jakiej wyraża się postawa”. Pozostaje Ci zdecydować, dlaczego Bóg zaakceptował to i odrzucił tamto i myślę, że musimy powiedzieć, że sam tekst nie dostarcza odpowiedzi. Tak, prawdopodobnie były to pierwotne stada, chociaż nie jest powiedziane, że były to pierwotne owoce. Cóż, znowu można na ten temat spekulować. Tekst tak naprawdę nie daje nam na to odpowiedzi.

Co odpowiedziałby Murray, gdy powiedziałby, że „przez wiarę złożył wspanialszą ofiarę”, aż do tego momentu kładłem nacisk na wiarę. Murray stawia na „doskonalszą ofiarę”. Mówi, że „przez wiarę Abel złożył wspanialszą *ofiarę*” w tym sensie, że była zgodna z poprzednimi instrukcjami. Była to więc ofiara o wiele wspanialsza ze swej natury. Nie twierdzi, że postawa była nieważna, ale podkreśla charakter samego daru. Zatem, co prawda, w przypadku Listu do Hebrajczyków 11:4 można również, w zależności od tego, gdzie położyć nacisk, dopasować go do któregoś z poglądów. Krótko mówiąc, z tego, co mówi Murray, wynika, że różnica w podejściu Boga wynikała nie tylko z postawy Kaina, ale także z rodzaju ofiary. Było to więc nastawienie i rodzaj ofiary, a w Liście do Hebrajczyków 11:4 mówi: „przez wiarę przyniósł wspanialszą *ofiarę*” i przez „doskonalszy” rozumie ten rodzaj ofiary.

Jest to w jego niepublikowanych notatkach z wykładów. „Jeśli dobrze sobie poradzisz”. Innymi słowy, jeśli podejdziesz właściwą drogą. Jeśli przyjdiesz z właściwym nastawieniem lub jeśli przyjdiesz z odpowiednią ofiarą, myślę, że możesz to odczytać w dowolny sposób, czy nie zostaniesz przyjęty?

Rodzaju 4:7 „Grzech czai się u drzwi”

Ale przejdźmy do wersetu 7 i kontynuujmy naszą dyskusję. Kainowi powiedziano: „Jeśli będziesz dobrze postępował, nie zostaniesz przyjęty, a jeśli nie będziesz dobrze postępował, grzech czai się u drzwi”. Hebrajskie określenie „grzech” można przeczytać albo jako „grzech”, albo „ofiara za grzech”. To to samo słowo. Zwykle przyjmuje się, że „grzech leży u drzwi”. Wyrażenie „leżeć u drzwi” jest wyrażeniem, które przypomina przyczajone zwierzę gotowe do skoku. Wydaje się więc, że jest to normalne rozumienie tekstu, grzech czai się u drzwi niczym zwierzę gotowe do skoku i pożarcia, do opanowania i kontrolowania. Jeśli sobie nie poradzisz, tak właśnie się stanie. Grzech będzie cię kontrolował. A potem to ostatnie stwierdzenie, któremu przyglądaliśmy się podczas ostatniej godziny zajęć: „Twoje będzie jego pragnienie”, czyli grzech. Grzech pragnie cię zawładnąć i kontrolować, ale ty musisz nad nim panować, to twój obowiązek.

Jeśli potraktujesz to w znaczeniu „ofiary za grzech”, przeczytasz: „Jeśli będziesz dobrze czynił, nie zostaniesz przyjęty, a jeśli nie będziesz postępował dobrze, jest ofiara, a przed drzwiami leży zabite zwierzę o własne pojednanie i pojednanie z Bogiem”. Jeden komentator; Atkinson, który znajduje się tam na twojej kartce, w swoim komentarzu do Genesis opublikowanym przez Moody Press, mówi: „Bóg zapewnił Kainowi w równym stopniu jak Abelowi przebłaganie za grzech. Abel to wykorzystał, więc może i Kain. Typową ofiarą za grzech był krwawiący baranek, którego Abel już przyniósł. Zasadniczą i istotną ofiarą za grzech jest „Baranek Boży, który gładzi grzech świata”. Innymi słowy, Atkinson czyta, że „grzech” jako „ofiara za grzech leży u drzwi” zarówno dla Kaina, jak i dla Abela.

Ale widzisz, wymaga to zupełnie innego zrozumienia ostatniego wyrażenia. Jeśli rozumiesz to jako ofiarę za grzech przy drzwiach – i będziesz miał Jego pragnienie, a ty

będziesz nad nimi panował – co z tym zrobisz? I to jest problem z takim rozumieniem tego wersetu. Atkinson robi z tym to, co dotyczy jego pragnień – że „jego” odnosi się do Abła, powiedział. Jeśli Kain przyjdzie do Pana z wiarą i będzie dobrze czynił, wówczas stosunki między nim a jego bratem zostaną naprawione. Pragnieniem Abła byłoby jego. Zyskał przewagę nad swym bratem jako prawo pierworodnego. „Będzie dla was jego pragnienie, pragnienie Abła, i będziecie nad nim panować”. Zyskał przewagę nad swym bratem jako prawo pierworodnego. Problem w tym, że poprzednik słowa „jego” najwyraźniej odnosi się z powrotem do „grzechu”, który leży u drzwi, a dodanie „Abła” w tym miejscu tak naprawdę nie pasuje do struktury wersetu. Myślę więc, że normalna interpretacja, że grzech kryje się u drzwi, próbując panować i kontrolować, ale musi nad nim panować, jest najlepszym zrozumieniem tego wersetu, ale jest to werset trudny.

Gen. 4:9 Odpowiedź Boga „Gdzie jest Abel, twój brat?”

W porządku, także po śmierci Abła można później zauważyć działania Boga. W wersecie 9 Pan mówi do Kaina: „Gdzie jest Abel, twój brat?” Przypomina to grzech w ogrodzie, gdzie przychodzi Bóg i zadaje pytania. „Gdzie jest Abel, twój brat?” i zamiast uchylania się lub przerzucania winy, jak to miało miejsce wcześniej, mamy otwarte zaprzeczenie. On odpowiedział: „Nie wiem. Czy jestem stróżem mojego brata?” A on na to: „Co zrobiłeś? Głos krwi twego brata woła do mnie z ziemi.” Dlatego po prostu zaprzecza winie. Mówi: „Nie wiem, czy jestem stróżem mojego brata?”

Pierwsza klątwa rzucona na człowieka – klątwa Kaina Następnie, w wersecie 11, pojawia się pierwsza klątwa rzucona na człowieka, w której faktycznie użyte jest słowo „przekleństwo”. W rzeczywistości może to być nieco sztuczne rozróżnienie między przekleństwem a karą. Ale tutaj jest napisane: „Teraz jesteś przeklęty przez ziemię, która otworzyła swoje usta, aby przyjąć z twoich rąk krew twojego brata. Gdy będziesz uprawiał ziemię, ona nie odda ci już swej siły. Zbiegiem, włóczęgą lub tułaczem będziesz na ziemi.” Wąż został przeklęty. Ziemia została przeklęta i teraz Kain jest przeklęty. Ta klątwa wydaje się być przedłużeniem i wzmocnieniem klątwy, która spadła na człowieka

lub karą, jaka spadła na człowieka w ogóle z powodu trudności w pracach rolniczych. Zamiast mieć trudności ze nakłonieniem ziemi do wydania plonów, u Kaina żniwo będzie niczym. To zmusi go do bycia czymś w rodzaju padlinożercy, do włóczenia się po okolicy w poszukiwaniu tego, co się da, żeby się utrzymać. Jak jest napisane w wersecie 12 : „Gdy będziesz uprawiał ziemię, nie odda ci ona swojej siły. Tak będziesz zbiegiem i tułaczem przez wszystkie swoje lata.” OK, jakieś pytania w związku ze śmiercią Abła?

2. Technologia przedpotopowa

Przejdźmy do punktu 2, czyli: „Technologia przedpotopowa”. Inaczej mówiąc, technologia przedpowodziowa. Znajdujemy również, że w rozdziale 4, począwszy od wersetu 16, „Kain wyszedł sprzed oblicza Pana i zamieszkał w ziemi Nod, na wschód od Edenu. Kain znał swoją żonę; poczęła i urodziła Henocha. Zbudował miasto.” Zatem w wersecie 17 jest mowa o budowie miasta. Nazwał ją imieniem swojego syna Henocha.

Przeczytajmy wersety 14 i 15: „Oto wypędziliście mnie dzisiaj z powierzchni ziemi i ukryję się przed waszym obliczem, będę zbiegiem i tułaczem po ziemi. Stanie się tak, że każdy, kto mnie spotka, zabije mnie”.

Skąd Kain wziął swoją żonę? I oczywiście w związku z tym często zadawane jest pytanie: „Kto by to był, gdyby poza tym żyli tylko Adam, Ewa i Abel?” Cóż, myślę, że naturalnym założeniem jest to, że Adam i Ewa musieli mieć inne dzieci i że nie ma o nich wzmianki w Piśmie Świętym. W wersecie 16 pytanie jest zintensyfikowane, ponieważ w wersety 16 i 17 czytamy: „Kain znał swoją żonę; poczęła i urodziła Henocha”. Skąd wziął żonę? Cóż, znowu musiało to pochodzić od innych potomków Adama i Ewy. Oczywiście jest tam napisane, że jeśli przejdiesz do rozdziału 5, zobacz werset 3: „Adam żył 130 lat i spłodził syna na swoje podobieństwo, na swój obraz, zwanego Setem”. Wiemy, że w wieku 130 lat Set urodził się Adamowi i Ewie, ale, widzicie, wracamy do pytania, ile czasu upłynęło od upadku do narodzin Seta? Być może minęło 100 lat. I mogło być dużo innych dzieci. Wiesz, za sto lat może być całkiem sporo pokoleń? W ciągu 100 lat możesz mieć 5 pokoleń. Innymi słowy, gdyby Adam i Ewa

mieli innych synów i córki, a oni z kolei zawarliby małżeństwa mieszane i mieliby dzieci, w ciągu 100 lat z łatwością moglibyście mieć 5 pokoleń. Zatem potencjał rozmnożenia w ciągu 100 lat z potomstwem z jednej pary jest ogromny. Oczywiście poza tym czytamy, że Adam żył ile to było 800 lat? Żył więc w sumie 930 lat. Myślę jednak, że mamy do czynienia z okresem poprzedzającym narodziny Seta i uważam, że musimy założyć, że Adamowi i Ewie urodziły się inne dzieci i te dzieci mogły z kolei spłodzić inne dzieci. Pomiędzy narodzinami Seta a tym, o czym tu mówimy, mogło upłynąć kilka pokoleń.

Przestępstwo i kara śmierci Ale w Księdze Rodzaju 9 jest napisane, że: „Jeśli ktoś przez człowieka pobierze krew ludzką, jego krew zostanie przelana” – krwawa zemsta. Myślę jednak, że w tym przypadku Bóg ustanawia taką koncepcję prawa i rządu, w ramach której przestępstwo zagrożone karą śmierci będzie traktowane rozsądnie. Wcześniej myślę, że naturalną skłonnością ludzkości – całą ludzką naturą – jest zemsta. Robisz to mi; Odwdzięczę ci się tym i myślę, że tego właśnie obawiał się Kain i myślę, że Pan go przed tym uchronił, na co trudno odpowiedzieć, bo Pismo Święte nie mówi o tym. Bóg czekał do 9 Księgi Rodzaju, aby ustanowić karę śmierci, dlaczego nie zrobił tego tutaj? Nie wiem, jaka jest na to odpowiedź. Niektórzy sugerowali, że nie zrobiono tego, ponieważ chciał pozwolić, aby słabi i silni wzrastali razem. To coś w rodzaju Boga, który pozwala, aby sprawy potoczyły się w kierunku 6. rozdziału Księgi Rodzaju bez żadnej kontroli. Ale przynajmniej w tym przypadku uniemożliwia komuś zemstę na Kainie. Kain obawiał się tego i dlatego Pan mówi: „Ktokolwiek zabije Kaina, wyrze na nim siedmiokrotną zemstę”. Nie oznaczałoby to żadnego znaku rozpoznawczego na jego twarzy ani jakiejś fizycznej rzeczy, która odróżniałaby go od innych ludzi. Nie wiązałoby się to z tym. Jaki to był znak, jaki dał Pan, tego nie wiemy. Niektórzy jednak tak to odczytali, że Pan dał Kainowi jakiś znak, aby nikt, kto go spotka, nie zabił go. Inaczej mówiąc, żeby nie został zabity. Jego życie miało zostać ocalone. Jego karą było to, że będzie zmuszony wędrować, nie będzie mógł uprawiać ziemi. Myślę, że idea siedmiorakiego oznacza pełnię, ideę pełni. Pan dokona całkowitej zemsty na każdym, kto zabije Kaina. Nie sądzę, żeby ktoś zabił Kaina. Zginie siedem osób. Nie sądzę, żeby to

był pomysł. Myślę, że Pan zemściłby się na kimś, gdyby złamał ten zakaz.

Widzę, że nasz czas już minął. Poszło szybko. Dobra, odbieramy o 2. Na początku następnej godziny.

Przepisane przez Kristen Beebe
Szorstki pod redakcją Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja: Rachel Ashley
Opowiedziana ponownie przez Teda Hildebrandta